

Arrest

nr. 282 758 van 9 januari 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X
wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd, mevrX

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. SCHELLEMANS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die *loco* advocaat J. SCHELLEMANS verschijnt voor verzoeker, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 21 september 2020 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 29 september 2020 om internationale bescherming. Op 13 september 2022 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aan verzoekers voogd aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en Pashtoun te zijn van etnische origine. U bent afkomstig uit het dorp Charqala in het district Qarghayi van de provincie Laghman. U woonde daar met uw ouders, uw broer en uw vier zussen. Uw vader had een kledingwinkel voor vrouwen in het districtscentrum.

Achterneven van uw vader, die lid zijn van de taliban, kwamen sinds drie jaar naar de winkel en eisten steeds geld van uw vader. Uw vader betaalde hen 13 of 14 keer. Toen ze plots meer geld eisten en uw vader dit niet kon betalen kwam het tot een gevecht in de winkel. Twee dagen later kwamen de achterneven naar uw huis en sloegen ze uw vader en uw moeder. Ze dwongen uw vader om met hen mee te gaan. Hij is sindsdien vermist. Er werd beslist dat u de volgende ochtend het land moest verlaten.

U vertrok begin 2020 uit Afghanistan en reisde via Pakistan en Iran naar Europa. U kwam aan in België op 21 september 2020 en diende op 29 september 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer vreest u door de taliban beschouwd te worden als een slechte moslim.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u de taskara van uw vader neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald kreeg u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, zoals aangegeven in de attesten die u neerlegde, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kan voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw vluchtmotieven.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u, toen u in Roemenië uw vingerafdrukken gaf, verklaarde geboren te zijn op 12 juni 2004 (document Roemeense asielinstantie), terwijl u in België met geboortedatum 1 januari 2005 geregistreerd staat. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, antwoordde u dat u loog tegen de Roemeense asielinstanties omdat de smokkelaar dat adviseerde (CGVS, p. 5). Bovendien verklaarde u dat uw echte geboortedatum 12 februari 2005 is. Deze tegenstrijdigheden doen in ernstige mate afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Dat u trachtte de Europese asielinstanties te misleiden over een kernelement van uw identiteit, namelijk uw geboortedatum, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid. Uw aangetaste algemene geloofwaardigheid heeft tot gevolg dat ook aan uw overige verklaringen niet zomaar geloof kan gehecht worden. Los daarvan zijn er elementen in uw verklaringen over uw asielmotieven die de geloofwaardigheid ervan aantasten.

Zo verklaarde u dat de achterneven van uw vader, die bij de taliban waren, gedurende drie jaar geld eisten bij uw vader. Ze kwamen 13 of 14 keer langs en uw vader betaalde hen telkens. Enkele dagen voor uw vertrek eisten ze plots veel meer geld (CGVS, p. 10-11). Het is niet aannemelijk dat deze taliban plots hun

bedrag verhoogden. Uw vader betaalde immers al drie jaar correct aan hen. Door het bedrag te verhogen riskeerden ze hun inkomen kwijt te raken. Bovendien vermeldde u tijdens het persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw vader hen een 'paar keren' betaalde (verklaring CGVS, vraag 5). Dit strookt niet met de verklaringen op het CGVS waaruit blijkt dat ze gedurende een lange periode van meer dan drie jaar langskwamen en meer dan tien keer geld eisten (CGVS, p. 10) en dat uw vader een deal met hen had om maandelijks te betalen (CGVS, p. 12). Deze elementen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

U verklaarde dat de taliban twee dagen later naar uw huis kwamen en uw vader meenamen (CGVS, p. 10). Het is niet aannemelijk dat de taliban uw vader zou meenemen, terwijl ze hem eerder gewoon van de winkel naar huis lieten gaan. Bovendien maakte hij al duidelijk dat hij het geld niet kon betalen (CGVS, p. 10). Deze onaannemelijkheden brengen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in het gedrang. Daarnaast moet worden opgemerkt dat u in de fiche voor minderjarigen aangaf dat uw vader zich in het dorp bevindt en vermeldt u nergens dat hij vermist is (minteh fiche, p. 2). Dit element ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw vader in ernstige mate.

Verder blijkt uit uw verklaringen dat u persoonlijk nooit geïdiseerd of bedreigd werd door de taliban. U heeft nooit problemen met hen gehad in Afghanistan. Wat er ook zij van de problemen die uw vader zou meegemaakt hebben, er kan geen nood aan internationale bescherming voor u uit afgeleid worden. U werd immers op geen enkel moment door de neven van uw vader bedreigd of benaderd (CGVS, p. 14). U verklaarde bovendien zelf dat u niet weet waarom u het land moest verlaten en dat u geen problemen had (CGVS, p. 14).

U haalde nog aan dat u bij terugkeer door de taliban geïdiseerd zou worden omdat ze u een slechte moslim vinden na uw verblijf buiten Afghanistan (CGVS, p. 16). U laat echter na in concreto aan te tonen dat u verwesterd bent. Waar u verwijst naar uw lang verblijf buiten Afghanistan en dat ze u als een slecht moslim zouden beschouwen, moet worden vastgesteld dat hieruit geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in uw hoofde kan worden afgeleid. U heeft immers niet aangetoond dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Omwillen van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat u de vervolgingsfeiten die u inroept niet aannemelijk hebt gemaakt. Ze vormen bijgevolg geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsvername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. U verklaarde dat uw oom voor het gezin zorgt en dat ze hun huis verlaten hebben. U heeft moeite om hen te contacteren sinds de machtsvername van de taliban (CGVS, p. 7). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Het document dat u neerlegt verandert niets aan deze vaststellingen. Dit document biedt hoogstens steun voor uw verklaringen over uw vaders identiteit en herkomst. Die staan hier niet ter discussie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban.

Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en

burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van

humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het

is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van het gezag van gewijsde, van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 10, derde lid, b), van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de Procedurerichtlijn), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 57/1, § 4, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de samenwerkingsplicht, van de motiveringsplicht "vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur", van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel van zijn middel, met betrekking tot de geloofwaardigheid van zijn relaas, is verzoeker van oordeel dat in de bestreden beslissing niet wordt verduidelijkt hoe en waar in het beoordelingsproces er precies rekening werd gehouden met zijn jeugdige leeftijd en maturiteit. Hij betoogt onder verwijzing naar de artikelen 1, 12° en 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet en artikel 4, derde lid, c), van "de Kwalificatierichtlijn" dat er een beoordeling moet gebeuren van zijn persoonlijke omstandigheden om na te gaan of de daden waar hij blootgesteld zou kunnen worden met vervolging of ernstige schade overeenkomen. Kwetsbaarheid, leeftijd en psychische problemen leiden niet enkele tot procedurele garanties, maar zijn ook essentieel om te beoordelen of de daden waaraan de verzoeker zou kunnen worden blootgesteld met vervolging of ernstige schade overeenkomen, zo stelt verzoeker, die verder opmerkt dat hij als niet-begeleide minderjarige erg kwetsbaar is. Hij haalt diverse bepalingen aan die het belang van het kind vooropstellen en wijst erop dat UNHCR duidelijk maakt dat de leeftijd van de asielzoeker ook een impact heeft op de analyse van de criteria van de vluchtelingendefinitie zoals vervat in artikel 1, A van het Verdrag van Genève. Hij wijst er verder op dat het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen stelt dat het elementair is "de vervolgingsdrempel op het kind af te stemmen, en dus de drempel te verlagen" en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ook verschillende malen heeft aangedrongen op een lagere bewijslast voor minderjarige asielzoekers op basis van leeftijd. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt volgens verzoeker niet dat het dossier werd beoordeeld vanuit "kindspecifiek" standpunt. Verzoeker benadrukt het belang van een beoordeling van zijn geloofwaardigheid "met gepaste procedurele bescherming" en gaat uitvoerig in op hetgeen UNHCR hierover heeft uiteengezet in het standaardwerk "Beyond Proof, Credibility Assessment in EU Asylum Systems" van mei 2013. Verzoeker benadrukt daarbij de "gedeelde bewijslast, of samenwerkingsplicht" in hoofde van de asielinstanties. Verzoeker verwijst verder op de kwaliteitsstandaarden voor het gebruik van landeninformatie vervat in artikel 10, derde lid, b), van de Procedurerichtlijn.

Verzoeker vervolgt:

“Verwerende partij werpt op dat verzoekers geloofwaardigheid al wordt aangetast omwille van het feit dat hij aan de Roemeense migratie-instanties een andere geboortedatum heeft opgegeven. Dit is niet ernstig. Het berust op een verkeerde lezing van de Kwalificatierichtlijn. Het is ontbeert ook logica, en het is bijzonder hardvochtig naar kinderen op de vlucht toe. Geloofwaardigheid van verklaringen moet in eerste instantie aan de hand van de kwetsieuze verklaringen worden beoordeeld. Er is geen wettelijke grond die toelaat de geloofwaardigheid van verklaringen aan de asielinstantie laten hangen van verklaringen aan migratie-autoriteiten in een andere lidstaat met betrekking tot de leeftijd zonder de verklaringen van de verzoeker zelf te gaan beoordelen op hun merites. Geloofwaardigheid wordt blijkens artikel 4.5 van de Kwalificatierichtlijn beoordeeld in het geval er voor bepaalde verklaringen van de verzoeker geen bewijsmateriaal voorhanden is. Dit moet met andere woorden eerst vastgesteld worden. Eens dit wordt vastgesteld vloeit uit de Kwalificatierichtlijn voort dat het voordeel van de twijfel wordt gehanteerd wanneer de verzoeker een oprechte inspanning geleverd heeft om zijn verzoek te staven; hij alle relevante elementen waarover hij beschikt, heeft overgelegd, en er een bevredigende verklaring werd gegeven omtrent het ontbreken van andere relevante elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk bevonden worden en niet in strijd zijn met beschikbare algemene en specifieke informatie die relevant is voor zijn verzoek; de verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, en is vast komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. Uit geen enkele van die bepalingen blijkt dat verzoeker over de gehele lijn geloofwaardigheid kan worden ontzegd indien hij in de lidstaat waar hij om internationale bescherming verzoekt de waarheid vertelt over zijn leeftijd en identiteit terwijl hij in een andere lidstaat een andere leeftijd heeft opgegeven. Dit heeft niets te maken met de kwaliteit van verzoekers verklaringen, houdt geen rekening met zijn minderjarigheid, de reden die hij heeft opgegeven, m.n. druk uitgeoefend door de smokkelaar in combinatie met desinformatie en gebrek aan informatie over de procedures. Hoe onzinnig is om geloofwaardigheid in twijfel te trekken omdat iemand de waarheid opbiecht? Het houdt ook geen rekening met de situatie in Roemenië, het geweld dat door de autoriteiten wordt uitgeoefend ten opzichte van kandidaat-vluchtelingen, terwijl verwerende partij verplicht is om zich te baseren op accurate en gedetailleerde landeninformatie, ook als het om transitlanden gaat. In het laatste AIDA rapport voor Roemenië lezen we: “(...)”

Verzoeker was nog geen 16 jaar oud toen hij door Roemenië passeerde. Enig wantrouwen ten opzichte van de Roemeense migratiediensten lijkt effectief gepast en aangewezen. Verwerende partij laat zich beter niet verblinden door het interstatelijke vertrouwensbeginsel, vooral daar waar het kinderen betreft en kan beter doen wat ze effectief moet doen, en dat is degelijke informatie inwinnen over de situatie in het transitland, rekening houden met het hoger belang van het kind, en het redelijkheidsbeginsel. Dergelijke motivering mag dan overvloedig zijn, het is ook beledigend, incorrect, onredelijk, oppervlakkig, en krijgt een te prominente plek in de bestreden beslissing. Wat de verwijzing naar de MINTEH fiche betreft dient dezelfde opmerking gemaakt te worden. Het is jammerlijk en bizar dat verwerende partij verwijst naar een document dat vermeende verklaringen betreft van verzoeker die zijn afgenomen zonder dat hij over de bijstand van een voogd of raadsman beschikte. De genoteerde verklaringen zijn niet betrouwbaar en de procedurele garanties die volgens de Procedurerichtlijnen en de eigen standaarden van verwerende partij gehanteerd dienen te worden werden niet gerespecteerd. Er is geen transcriptie van dit ‘gehoor’ beschikbaar, het is onduidelijk wie getolkt heeft, verzoeker heeft dat niet ondertekend, zijn verklaringen werden niet voorgelezen en het is volstrekt onduidelijk wat gevraagd werd. Verwerende partij had moeten zien dat het gros van de vragen niet werd aangeduid, en dat waar het verzoekers vader betreft er geen duidelijke conclusies kunnen getrokken worden. We weten niet of gevraagd werd waar verzoekers vader zijn adres was of niet. Verzoekers vader zijn adres is effectief in zijn dorp bij hen. Verzoeker heeft daar geenszins verklaard dat zijn vader ook op dat moment in het dorp zou zijn. Het is werkelijk een bedroevende praktijk om naar die fiche met al zijn gebreken te verwijzen. Verzoeker werd geeneens bevraagd aan het begin van het onderhoud of er zaken zijn die opgenomen werden in die fiche die verduidelijkt of aangevuld dienden te worden, terwijl verwerende partij dit wél vroeg voor het DVZ interview. Het kan en mag niet zijn dat die MINTEH fiche voor minderjarigen net leidt tot minder procedurele bescherming dan tot meer. Het zou overigens maar correct zijn dat verwerende partij dan op zijn minst de bewuste MINTEH fiche aan het dossier toevoegt. Verwerende partij meent verder dat het niet aannemelijk is dat de achterneven van verzoeker gedurende drie jaar geld eisten, en dan plots dit bedrag verhoogden. Er worden geen bronnen gegeven of landeninformatie aangehaald om een dergelijk oordeel te ondersteunen. Verwerende partij meent dat verzoekers verklaringen niet consistent zijn, omdat hij bij de DVZ verklaard had dat zijn vader een paar keer geld diende te betalen, terwijl het op het CGVS om meer dan tien keer

ging gedurende een periode van 3 jaar. Over een periode van 3 jaar tien keer betalen wil zeggen elk jaar 3 maal betalen. Gelet op verzoekers leeftijd ten tijde van de feiten en het feit dat er geen reden is om aan te nemen dat hij als kind erg goed op de hoogte zou moeten zijn van de belastingaangifte van zijn vader, kan verwerende partij haar verbazing hierover niet gedeeld worden. Aan verzoekers verklaring is op dit punt niets opmerkelijk of tegenstrijdig.

Verder meent verwerende partij dat het niet aannemelijk is dat de Taliban verzoekers vader zou meenemen terwijl ze hem daarvoor wel lieten gaan van de winkel tot thuis, terwijl de Taliban wist dat verzoekers vader niet kon betalen.

De problemen die verzoeker en zijn gezin hebben ondervonden in Afghanistan en aanleiding gaven tot verzoekers vertrek bestaan uit het feit dat zijn vader een winkelier was die werd uitgebuit door verre familieleden die ook tot de Taliban behoren en dus behoorlijk veel slagkracht hebben om verzoekers vader en diens gezin af te persen.

Verwerende partij voegt geen enkele snipper informatie over de taxatie van winkeliers door de Taliban, problemen met familieleden die ook tot de Taliban behoren, en voegt geen enkele landeninformatie toe die toelaat na te gaan of verzoekers verklaringen in het licht van wat gekend is plausibel zijn of niet, terwijl het verwerende partij haar plicht is net dit te doen en niet uit de losse pols plausibiliteitsinschattingen te maken.

Op wat steunt verwerende partij zich om te stellen dat het ongeloofwaardig is dat de afpersers van verzoekers vader het geëiste bedrag plots verhogen?

Op wat steunt verwerende partij zich om te stellen dat het niet geloofwaardig is dat ze verzoekers vader eerst naar huis laten terugkeren om hem later op te pakken?

Verwerende partij maakt enkel een plausibiliteitsbeoordeling onder de vorm van een waarschijnlijkheidsbeoordeling, enige incoherenties worden niet vermeld. Er wordt niet gesteund op enige contradictie met algemeen gekende informatie, landeninformatie uit objectieve bronnen of op tegenstrijdigheden in de verklaringen van de verzoeker.

De plausibiliteit van de gebeurtenissen als enige indicator gebruiken om de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen aan af te meten kan niet volstaan om tot een gedegen beslissing te komen.

UNHCR wijst erop dat de term plausibiliteit op zich onduidelijk is, en vaak niet meer betekent dan 'geloofwaardig', of wat 'common sense' is¹⁵, en waarschuwt dat wanneer indicatoren gebaseerd worden op ongefundeerde veronderstellingen over hoe mensen zich horen te gedragen in bepaalde omstandigheden of risico inschatten, dit de geloofwaardigheidsinschatting gebrekkig maakt¹⁶.

Terugvallen op wat 'gezond verstand' ingeeft, is geen effectieve manier om plausibiliteit in te schatten, vooral in land waar gebruiken en redeneerwijzen erg kunnen verschillen van die van de lidstaat.¹⁷

De asielinstantie mag niet veronderstellen dat de risico inschatting van een verzoeker dezelfde is als die van diegene die de beslissing neemt. Een verschil hierin mag de plausibiliteit niet beïnvloeden.¹⁸

Indien plausibiliteit al als indicator gebruikt wordt om geloofwaardigheid in te schatten, is het van belang dat de inschatting gebeurt in betrekking tot al het andere bewijs, én in functie van andere indicatoren van geloofwaardigheid.¹⁹

En zoals door EAC wordt aanbevolen moeten plausibiliteitsinschattingen gebaseerd zijn op redelijke, objectief rechtvaardigbare inschattingen, en is het niet aan de dossierbehandelaar om te speculeren hoe gebeurtenissen hadden kunnen of moeten verlopen zijn, of hoe de verzoeker zich had moeten gedragen in die of die context. De asielinstantie moet duidelijk gemotiveerde redenen geven waarom een feit of relaas niet plausibel is, en moet garanderen dat een dergelijke conclusie ondersteund wordt door het beschikbare bewijs.²⁰

De plausibiliteitsbeoordeling die verwerende partij maakt berust enkel en alleen op de verwachtingen van verwerende partij, veronderstellingen die verwerende partij heeft over wat 'normaal gedrag' is voor Talibs die iemand afpersen.

De plausibiliteitsbeoordeling die verwerende partij maakt is niet gebaseerd op bewijs in de zin van artikelen 4 en 8 van de Procedurerichtlijn, i.e. bewijs dat de verwerende partij als asielinstantie hoort in te zamelen en in het licht waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen van een verzoeker internationale bescherming onderzocht kan worden en gebeurt niet in het licht van het volledige bewijs dat beschikbaar is in het dossier en de nuttige landeninformatie."

Verzoeker gaat vervolgens uitgebreid in op de door de taliban gehanteerde praktijken inzake het belastingen of afpersen van burgers en citeert dienaangaande diverse bronnen. Zeer duidelijke landeninformatie over hoe de taxatie van winkeliers verloopt, of bedragen kunnen variëren, wat de gevolgen zijn bij niet-betaling, en wat de rol kan zijn van familiebanden, is er dus niet direct, zo stelt verzoeker, die erop wijst dat alleszins niet blijkt dat zijn relaas in strijd is met algemeen gekende informatie.

Verzoeker vervolgt:

“De beoordeling van verzoekers geloofwaardigheid steunt louter op een, gebrekkige, plausibiliteitsbeoordeling, niet op andere indicatoren van geloofwaardigheid. Niet alleen schiet verwerende partij hiermee te kort in haar plicht als asielinstantie, zowel om het onderzoek om onpartijdige en objectieve wijze te voeren, maar ook in haar samenwerkingsplicht. Het ontbreken van enig bewijs om de plausibiliteitsinschatting te ondersteunen maakt deze speculatief en gebrekkig.

De plausibiliteitsbeoordeling die verwerende partij maakt is dan ook heel erg dun. We zullen deze stap voor stap ontleden.

- Het zou normaal zijn dat de Talibanleden ad infinitum een even hoog bedrag zouden opeisen.

We kennen de exacte aard niet van de verhouding tussen verzoekers vader en diens afpersers. Gezien het familieleden zijn kunnen er verschillende motieven meespelen. We weten ook niet wat de noden en behoeften waren van de achterneven. We weten dat lokale Taliban vaak op eigen houtje handelt en acties stellen qua afpersing die worden afgekeurd door de echelons daarboven. We weten ook dat lokale taliban geld inzamelt naargelang hun behoeften, die hangen van drooglegging of instroom andere inkomsten af, en van de conflictsituatie, maar ook van concurrentie met andere facties of andere gewapende groeperingen. Er zijn tal van redenen denkbaar waarom er plots een hoger bedrag geëist werd van verzoekers vader, zelfs indien dit een bedrag was dat hij in eerste instantie niet zou kunnen betalen.

- Het zou normaal zijn dat Talibanleden een onwillige dorpeling of winkelier direct meenemen en niet die pas later sommeren of arresteren.

Ook hier is geen enkele bron voor. Taliban werkt vaak stapsgewijs in het bedreigen van mensen. Maar het is ook perfect mogelijk dat de achterneven wilden wachten op versterking om verzoekers vader mee te nemen, of het te gevaarlijk vonden hem overdag met geweld aan te houden en mee te nemen. Of eventueel hebben ze hun oversten ingelicht en hebben zij de opdracht gegeven verzoekers vader aan te houden.

Verwerende partij had dat misschien anders aangepakt, maar dat is irrelevant. De aanpak van de actoren van vervolging is niet onredelijk. Verwerende partij toont hoogstens aan dat er ook een andere manier van handelen mogelijk was, maar niet dat dit een betere optie is, laat staan dat het handelen van de achterneven dermate onredelijk is dat het de plausibiliteit van zijn relaas aantast.

Uit de EASO rapporten, die verwerende partij in overweging moet nemen bij het onderzoek van verzoekers verklaringen, blijkt dat de Taliban een systematische methode volgden wanneer ze zich richtten op burgerbevolking. Eerst identificeren ze de personen in kwestie, dan lokaliseren ze deze. Vervolgens geven ze normaliter twee waarschuwingen. Indien de betrokkene niet gehoorzaamt kunnen ze ondervraagd worden door een rechtbank van de taliban. Indien ze dan nog steeds niet gehoorzamen komen ze op een zwarte lijst terecht, waarna hun executie moet toegestaan worden door de taliban leiding.³¹

Deze procedure wordt volgens andere experts niet altijd gevolgd, en lokale Talibanleiders zouden zelf kunnen beslissen wie ze geëlimineerd willen zien.³²

Verwerende partij is ertoe gehouden verzoekers verklaringen te beoordelen aan de hand van de objectieve landeninformatie die ze ter hare beschikking heeft. Verwerende partij is er ook toe gehouden om, indien ze meent dat verzoekers verklaringen plausibiliteit missen, hem hiermee te confronteren en om opheldering te vragen. Dit is niet gebeurd.

Het belangrijkste voor hen is de bevolking in een dergelijke situatie bestraffen en duidelijk maken aan de bevolking dat ze onvoorwaardelijk de taliban moeten steunen. Als de Taliban de hierboven beschreven stapsgewijze modus operandi volgen riskeren zij niets. In het slechtste geval slaat er een minderjarige op de vlucht uit angst voor de Taliban, en dan hebben zij evengoed hun doelstelling behaald qua signaal naar de lokale bevolking.

Er moet vastgesteld worden dat verwerende partij op geen enkele wijze de verklaringen van verzoeker weerlegt, niet aantoonde dat deze verklaringen in strijd zijn met het beschikbare bewijs over de handelingswijze van lokale taliban, en enkel een plausibiliteitsbeoordeling maakt die louter gesteund is op wat verwerende partij meent zinnig meent te vinden.

Er wordt absoluut niet aangetoond dat verzoekers verklaringen plausibiliteit missen. Er wordt enkel aangetoond dat er alternatief kon gehandeld worden (wat voor quasi elke situatie geldt) zonder zelfs aan te tonen dat die alternatieve handelingswijze verkiesbaar zou zijn of betere resultaten zou opleveren. De geloofwaardigheidsbeoordeling die verwerende partij maakt is fundamenteel gebrekkig en hoogst subjectief.”

In een tweede onderdeel van zijn middel gaat verzoeker in op het vermeende gebrek aan informatie inzake de huidige situatie in Afghanistan. Verzoeker hekelt dat de adjunct-commissaris een weigeringsbeslissing genomen heeft, hoewel er een flagrant gebrek is aan objectieve en betrouwbare informatie over de huidige situatie in Afghanistan en de evolutie ervan in de nabije toekomst. Verzoeker verwijst naar het standpunt van UNHCR dat het momenteel niet mogelijk is om alomvattende richtlijnen te geven over de beschermingsnoden van Afghanen omdat er een gebrek aan voldoende informatie is en naar de rapporten

van EASO (thans EUAA), waarin wordt gewezen op het feit dat er nog veel onzekerheden zijn met betrekking tot de situatie in Afghanistan en de houding van de taliban nog onvoorspelbaar is, bij gebrek aan voldoende betrouwbare objectieve, met inbegrip van niet-westerse, bronnen. Hij wijst erop dat hij niet uit de hoofdstad komt en dat de mensenrechtensituatie in zijn regio van herkomst bijgevolg nog meer onduidelijk is, aangezien er geen afdoende betrouwbare bronnen zijn die er verslag kunnen uitbrengen. In deze context is het volgens verzoeker onbegrijpelijk dat de adjunct-commissaris meent over voldoende informatie te beschikken om een beslissing te kunnen nemen over zijn beschermingsnood.

Ten tweede wijst verzoeker erop dat de adjunct-commissaris zelf lijkt te erkennen dat er niet met zekerheid gesteld kan worden dat er geen beschermingsnood is voor Afghanen op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, waar hij stelt dat *“er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen [...], er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting”*. Verzoeker merkt op dat in de COI Focus van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) wordt aangegeven dat de machtsovername een impact heeft gehad op de toegang tot bronnen en dat de cijfers van ACLED slechts als een schatting kunnen beschouwd worden. Hij stelt dat kanttekeningen gemaakt kunnen worden bij de geweldscijfers op provincieniveau die de COI Focus van 5 mei 2022 hanteert en wijst daarbij op het feit dat bij de gegevens van ACLED niet altijd duidelijk is in welke provincie bepaalde incidenten precies plaatsvonden en dat EUAA erkent dat een deel van de data van ACLED achterwege worden gelaten in haar analyse zodat het niet duidelijk is hoe groot het aandeel is van de incidenten waarvan niet duidelijk is in welke provincie deze zich afspeelden. Ook de informatie van UCDP is aan beperkingen onderhevig en hanteert conservatieve schattingen van het aantal doden zodat er een gevaar is op onderrapportering, zo stelt verzoeker, die tevens kanttekeningen plaatst bij het recente karakter van de informatie waarop EUAA haar analyse baseert. Verzoeker betoogt dat de identificatie van de risicoprofielen in de *“Country Guidance”* van EUAA veelal gebaseerd is op informatie over hoe de taliban in het verleden deze personen heeft behandeld en dat deze richtlijnen eigenlijk weinig zeggen over het niveau van risico in de toekomst, nu er niet voldoende informatie beschikbaar is over de intenties van de taliban op de lange termijn en/of in hoeverre militaire groeperingen als ISKP de stabiliteit in Afghanistan kunnen ondermijnen. Hij wijst tevens op de kritische analyse die F. Vogelaar voor Nansen heeft gemaakt van het gebruik van COI door het CGVS met betrekking tot de situatie in Afghanistan. Hij wijst verder op het recente rapport van Amnesty International, *“The rule of Taliban. A year of violence, impunity and false promises”* van augustus 2022, waarin het probleem van onderrapportering herhaaldelijk wordt aangekaart en waarin wordt aangetoond dat de taliban de intentie hebben om mensenrechtenschendingen onder de radar te houden om zich een beter imago aan te meten. Hij wijst erop dat overeenkomstig rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) de objectieve situatie in bepaalde omstandigheden genoeg kan zijn om over te gaan tot erkenning en meent dat een weigeringsbeslissing in zijn hoofde voorbarig is gelet op het gebrek aan duidelijke en concrete informatie over zijn beschermingsnood en dat hem, op basis van de informatie die wel beschikbaar is, wel degelijk een internationaal beschermingsstatuut kon en moest worden toegekend.

In een derde onderdeel van zijn middel gaat verzoeker uitvoerig in op zijn vermeend risicoprofiel en het risico dat hij meent te lopen omwille van (toegeschreven) verwestering. Verzoeker stelt dat personen die lange tijd in het Westen verbleven hebben een specifiek risico lopen op vervolging omwille van een perceptie dat ze ‘verwesterd’ zijn. Hij meent dat hij een groot deel van zijn leven in het Westen heeft doorgebracht en merkt op dat hij al meer dan twee jaar op het (Belgische) grondgebied verblijft. Hij betoogt dat de (al dan niet onbewuste) aanpassing aan de westerse cultuur het voor hem bijzonder moeilijk zal maken om te aarden in Afghanistan en dat de Afghaanse gemeenschap en de taliban zich daardoor zullen afvragen of hij niet ‘besmet’ is geraakt door het verblijf in het Westen. Belangrijk is volgens verzoeker dat het er niet zozeer om gaat of hij zichzelf ‘westers’ voelt, maar wel hoe hij door de traditionele Afghaanse maatschappij en vooral de taliban zal gepercipieerd worden na zijn jarenlang verblijf in Europa.

Verzoeker houdt vervolgens een uitvoerig betoog over het begrip verwestering in de Afghaanse context. Hij stelt dat het begrip verwestering kan samengevat worden als enerzijds uiterlijke, waarneembare kenmerken en anderzijds aannemen van een mentaliteit, gewoonten, opvattingen en ideeën die zich uiten in een veranderd gedrag, beïnvloed door de westerse, Europese cultuur na een (langdurig) verblijf in Europa. Er kan volgens verzoeker een onderscheid gemaakt worden tussen daadwerkelijke verwestering en gepercipieerde verwestering. Bij daadwerkelijke ‘verwestering’ bepaalt het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) dat de vrees voor vervolging van de verzoeker gegrond is zodra in redelijkheid kan worden aangenomen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. In geval van gepercipieerde verwestering volstaat het dat de kenmerken van ‘verwestering’ aan de verzoeker worden

toegeschreven, zonder dat hij specifieke handelingen stelt die op een mate van 'verwestering' wijzen. Het kan gaan over triviale zaken, die worden toegeschreven aan een persoon louter op basis van een veronderstelling als gevolg van een verblijf in het Westen, *in casu* Europa. De notie van gepercipieerde verwestering is in het geval van verzoeker van belang, zo stelt hij. Vervolgens verwijst verzoeker naar onderzoek van de experte Friederike Stahlman, Afghanistan-experte en antropologe, die al jaren onderzoek doet naar de specifieke situatie van Afghanen die uit het Westen terugkeren naar Afghanistan, welk onderzoek de basis vormt voor onder meer het rapport van OSAR van maart 2021 (Zie OSAR, *"Afghanistan: risques au retour liés à «l'occidentalisation»"*, 26 maart 2021). Verzoeker betoogt dat uit haar onderzoek blijkt dat Afghaanse onderdanen die na een verblijf uit het buitenland terugkeren eenvoudig als verwesterd kunnen geïdentificeerd worden. De term "*qarb-zadeh*" in het Dari (letterlijk verwesterd) wordt volgens deze experte gebruikt om de spontane herkenning van terugkeerders te beschrijven, *"via verbale uitdrukking en emoties, oogcontact, een bepaalde houding en gebaren, en zelfs door sociale interacties. De duur van het verblijf in het Westen speelt hierbij eveneens een belangrijke rol: hoe langer men in het buitenland is geweest, hoe moeilijker het is om gedragsveranderingen in gedrag en uiterlijk te verbergen en deze aan te passen en hoe groter de kans is dat men ervan verdacht wordt 'verwesterd' te zijn. Volgens haar worden alle Afghanen die uit het Westen terugkeren er impliciet van verdacht zich te hebben aangepast aan de Europese cultuur en levensstijl. Ze stelt eveneens dat een verblijf in Europa, alsook morele en religieuze twijfels die voortvloeien uit een te verwachten aanpassing aan het Europese alledaagse leven, voldoende zijn om verdacht te worden van afvalligheid van het islamitisch geloof. Zelfs als men erin zou slagen om te bewijzen dat men nog steeds de religieuze voorschriften naar behoren kan uitvoeren, kan men alsnog verdacht worden van 'verwesterd' te zijn, en dat op basis van eenvoudige aanwijzingen (zoals foto's op sociale media) of zelfs geruchten: "..."* (OSAR, p. 5-7). Verzoeker betoogt dat omdat de tekenen van verwestering soms erg subtiel zijn, men deze niet altijd gemakkelijk kan verbergen om aan vervolging te ontsnappen. Uit het Westen terugkerende Afghanen zijn volgens dit onderzoek gemakkelijk te herkennen en kunnen bij aankomst snel geïdentificeerd worden. Ook volgens de "*Country Guidance*" van EUAA kunnen personen die als verwesterd beschouwd worden door hun gedrag, uiterlijk en geuite meningen als niet-Afghaans gezien worden, zo vervolgt verzoeker, die vervolgens wijst op oudere studies die reeds in dezelfde richting wezen (ASYLOS, Afghanistan: *"Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul"*, augustus 2017, p. 40-42). Verzoeker betoogt verder dat het risico op toegeschreven verwestering sterk is toegenomen onder het nieuwe talibanbewind. Verzoeker houdt vervolgens een theoretisch betoog over het begrip 'vervolging' in het licht van de rechtspraak van het EHRM aangaande artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en gaat in op het risico bij terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker stelt dat reeds voor de machtsovername door de taliban verschillende bronnen wezen op het risico voor terugkerende Afghanen omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep of toegeschreven politieke of religieuze overtuiging. Hij verwijst in dit verband naar de *"Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan"* van UNHCR van 30 augustus 2018, p. 46-47. Verzoeker wijst er vervolgens op dat EUAA in de "*Country Guidance*" van november 2021 stelt dat de daden waaraan verwesterde personen blootgesteld kunnen worden kunnen neerkomen op vervolging, bijvoorbeeld als gevolg van geweld door familieleden, de maatschappij en gewapende groepen. Hij citeert uit het rapport van OSAR van 26 maart 2021, waaruit volgens hem blijkt dat geweld tegen Afghanen die uit het Westen komen niet alleen frequent maar ook voorzienbaar is en zich bijzonder snel voordoet (OSAR, p. 8-9). Verder worden terugkerende Afghanen ook het doelwit van hun familie en de brede Afghaanse bevolking, zo vervolgt verzoeker, die toelicht dat zij ervan beschuldigd worden dat zij ongelovig zijn, waardoor ze gestigmatiseerd en gediscrimineerd worden en het slachtoffer worden van soms dodelijk geweld. Verzoeker citeert vervolgens verschillende passages uit hetzelfde rapport waaruit volgens hem blijkt dat het loutere contact met Europeanen tot geweld kan leiden, ongeacht de frequentie ervan, dat het risico op geweld tussen gemeenschappen verhoogt omwille van het ontbreken van lokale betrekkingen en de vijandigheid tegenover terugkeerders, dat de loutere vlucht uit Afghanistan door de taliban kan gezien worden als verraad, ongeacht de houding die terugkeerders aannemen tegenover hun beleid, dat terugkerende Afghanen slachtoffer kunnen worden van intra-familiaal geweld en een hoger risico lopen om gerekruteerd te worden door gewapende groeperingen. Verzoeker haalt ook onderzoek aan van Friederike Stahlmann van juni 2021 (Friederike Stahlmann, *"Erfahrungen und Perspektiven Abgeschobener Afghanen im Kontext Aktueller Politischer und Wirtschaftlicher Entwicklungen Afghanistans"* (vertaling: Ervaringen en perspectieven van gedeporteerde Afghanen in de context van de huidige politieke en economische ontwikkelingen in Afghanistan), Diakonie Deutschland, juni 2021), waarin ook melding wordt gemaakt van het risico op geweld dat voortvloeit uit de vaak onbetaalde schulden gemaakt om de reis naar Europa te financieren, alsook een verhoogd risico op criminele aanvallen vanuit de veronderstelling dat terugkeerders uit Europa vermogend zijn.

Verzoeker betoogt dat teruggekeerde, 'verwesterde' Afghanen vervolgd kunnen worden zowel omwille van een (toegeschreven) politieke overtuiging of religie als omwille van het behoren tot een specifieke groep van verwesterde Afghanen. Hij wijst op hetgeen in verband met de mogelijke gronden voor vervolging kan worden gelezen in voormeld rapport van OSAR van 26 maart 2021. Ten slotte verwijst verzoeker ook naar de analogie met het arrest "*Sufi and Elmi*" van het EHRM waarin het EHRM benadrukte dat het risico nog groter was voor Somaliërs die lang genoeg uit het land zijn geweest om als verwesterd te worden beschouwd.

Vervolgens gaat verzoeker uitvoerig in op de stigmatisering, discriminatie en sociale uitsluiting in Afghanistan waarvan terugkeerders het slachtoffer kunnen worden, waardoor zij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet lopen. Verzoeker meent dat hij hierdoor eveneens in een situatie van extreme materiële deprivatie dreigt te belanden die voldoet aan de minimumgrens van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker verwijst opnieuw naar het reeds geciteerde onderzoek van Stahlmann, waarin zij stelde dat teruggestuurde Afghanen geen realistische kans hebben om in hun levensonderhoud te voorzien vanwege sociale uitsluiting en dat voor zij die geen sociaal of familiaal netwerk (meer) hebben, dat permanent in staat en bereid is om hen te ondersteunen, noch de kans om met een visum het land opnieuw te verlaten of de middelen om opnieuw te vluchten, de enige overlevingsstrategie er meestal in bestaat om zich bij gewapende groeperingen of criminele bendes aan te sluiten. Verzoeker wijst verder, onder verwijzing naar diverse bronnen, waaronder eerder aangehaalde rapporten van OSAR en EASO, op het '*stigma of failure*' dat verwesterde terugkeerders binnen de gemeenschap kunnen krijgen. Het stigma dat met terugkeer gepaard gaat lijkt volgens verzoeker in de huidige omstandigheden des te pertinenter te zijn "*nu ervan uitgegaan kan worden dat de door de Taliban volledig gecontroleerde samenleving nog sterker teruggespooid is op traditionele levens- en zienwijzen*". Verzoeker meent dat, hoewel verder en grondiger onderzoek zich opdringt om te weten in welke mate de discriminatie en stigmatisering van Afghanen die uit het Westen terugkeren onder het huidige talibanbewind kan uitmonden in foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, waardoor er sprake zou zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, louter op basis van de beschikbare informatie kan vastgesteld worden dat hij actueel dergelijke risico loopt.

Verzoeker zet daarop uiteen dat ook na de machtsovername door de taliban er ernstige aanwijzingen zijn "*dat personen die als verwesterd beschouwd worden, een reëel risico op vervolging of het lijden van ernstige schade in de zin van respectievelijk artikel 48/3 en artikel 48/4 Vreemdelingenwet lopen*". Hij verwijst daarvoor onder meer naar UK Home Office, "*Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban*", april 2022, p. 9-10 en wijst erop dat EUAA in de "*Country Guidance*" van november 2021 besluit dat ondanks de beperkte informatie er voldoende aanwijzingen zijn om te vermoeden dat de taliban er een zeer strikte naleving van de sharia op (zullen) nahouden, zoals uit publieke verklaringen van de taliban blijkt (*EUAA Country Guidance*, p. 85-86). Hij wijst verder op de twee narratieven die de taliban volgens het COI-rapport van EUAA van januari 2022 hanteren, zijnde, enerzijds, dat migratie voortkomt uit armoede, waarbij Afghanen vertrekken omwille van economische redenen, en, anderzijds, dat vertrekkers slechte moslims zijn of op de vlucht zijn voor dingen die ze gedaan hebben. Verzoeker wijst op drie belangrijke punten in de "*Country Guidance*" van EUAA, met name (1) het feit dat profielen die eerder het doelwit van de taliban waren wellicht een verhoogd risico lopen na de machtsovername, gezien de toegenomen capaciteiten en territoriale controle door de taliban, (2) het risico op onderrapportering, zeker in meer afgelegen regio's in Afghanistan en (3) het feit perceptie en behandeling door de taliban van personen die Afghanistan verlaten hebben, onduidelijk blijft. Hij stelt dat volgens EUAA niet alle personen onder dit profiel een gegronde vrees voor vervolging hebben maar dat moet worden rekening gehouden met omstandigheden die van invloed zijn op het risico, waaronder het gedrag van de verzoeker, de regio van herkomst, het geslacht, de al dan niet conservatieve omgeving, de perceptie van genderrollen in de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een westers land en de zichtbaarheid van de verzoeker, maar wijst erop dat deze analyse zich baseert op het COI-rapport van januari 2022 dat slechts data tot 8 december 2021 bevat, zodat de richtlijnen van EUAA dus met de nodige voorzichtigheid moeten worden toegepast. Verzoeker vervolgt dat de bewegingsvrijheid in Afghanistan sterk aan banden is gelegd na de machtsovernamen door de taliban en dat de taliban onvermijdelijk te weten zullen komen dat hij in het Westen verbleven heeft. Hij wijst erop dat hij geen paspoort heeft en dat als hij nu moet terugreizen naar Afghanistan, dit ofwel met een Afghaans paspoort afgeleverd door de Afghaanse ambassade in Brussel zal zijn, ofwel met een laissez-passer afgeleverd door de Belgische autoriteiten en dat men in elk geval zal weten van waar exact hij terugkeert. Verzoeker stelt dat hij verschillende checkpoints zal moeten passeren op de luchthaven maar ook nadien tijdens de verdere reis, terwijl landeninformatie melding maakt van onnodig en buitensporig geweld bij controleposten door de autoriteiten. Bovendien wordt dit risico volgens verzoeker nog vergroot doordat de taliban een verregaande controle uitvoeren op de smartphones van Afghanen waarbij de aanwezigheid van muziek of video's al kan leiden tot geweld en pesterijen. Verzoeker meent een groot risico te lopen bij controle van zijn smartphone. Verzoeker wijst er verder, onder verwijzing naar het rapport "*The rule of Taliban. A*

year of violence, impunity and false promise" van Amnesty International van augustus 2022 op dat lokale talibanleden nieuwkomers in hun regio aan een doorgedreven controle onderwerpen en informanten rekruteren om nieuwkomers in de gaten te houden. Verzoeker stelt dat van hem niet kan worden verwacht dat hij de rest van zijn dagen *'the game'* meespeelt, zoals dit in paragraaf 275 van het arrest "*Sufi en Elmi*" werd gesteld. Verzoeker citeert vervolgens uit UNAMA, "*Human Rights in Afghanistan, 15 august 2021-15 juni 2022*", juli 2022 om te betogen dat de regelgeving van de taliban doelbewust vaag en onvoorspelbaar is terwijl de gevolgen van afwijken van de sociale norm zeer ernstig en terroriserend kunnen zijn voor de bevolking. Verzoeker wijst op de regionale verschillen inzake de beleidsvoering door de taliban, zoals die blijken uit voormeld COI-rapport van EASO van januari 2022 en het rapport "*Afghanistan – Targeting of individuals*" van EUAA van augustus 2022. Er dient volgens hem tevens rekening te worden gehouden met het feit dat hij en zijn gezin gekend zijn bij de taliban, gezien zijn achterneven actief zijn bij de taliban en zij dus informatie zullen hebben over zijn vertrek en waar hij verbleven heeft, en er mogelijks ook andere zaken en rancune spelen. Hij betoogt dat verder dat het feit dat het Haqqani-netwerk bevoegd is voor migratie, de grenzen controleert, bevoegd is voor de aflevering van een *taskara* aan verzoeker, de inlichtingendepartementen onder haar controle heeft staan, én de meest machtige groep is binnen de taliban, bijzonder problematisch is voor hem. Verzoeker licht toe dat het Haqqani-netwerk immers de meest extreme groepering vormt binnen de taliban en dat domeinen waarmee hij in contact zal komen bij een terugkeer in handen zijn van deze extremistische groepering. Tenslotte meent verzoeker dat uit de verwijzing in het COI-rapport van EUAA van augustus 2022 naar een aantal talibanleden die Afghanen hebben opgeroepen om terug te keren niet zomaar kan geconcludeerd worden dat terugkeer op een veilige wijze mogelijk is voor verzoeker. Door middel van een analyse van de bronnen waarop EUAA zich baseert, stelt verzoeker dat de oproep hoofdzakelijk gericht is aan Afghanen met een hoog profiel en dat de drie bronnen die EUAA aanhaalt en die wel betrekking hebben op de modale Afghaan absoluut niet op hun woord kunnen worden geloofd.

Verzoeker bekritiseert vervolgens het gebrekkig onderzoek naar het risico wegens toegeschreven verwestering en terugkeer vanuit het Westen. Hij citeert uit het arrest van de Raad met nummer 270 813 van 31 maart 2022 en merkt op dat het CGVS zijn standaardmotivering naar aanleiding van dit arrest wijzigde maar dat deze nog steeds tekort schiet. Hij verwijt het CGVS een selectieve lezing te maken van de "*Country Guidance*" van EUAA van april 2022 en stelt dat men omwille van de onduidelijkheid en het risico van onderrapportering onmogelijk uit het ontbreken van informatie over terugkeerders kan besluiten dat er geen problemen zijn. Ten tweede meent verzoeker dat het risico zich niet beperkt tot Afghaanse elites die bij een terugkeer te maken krijgen met een negatieve perceptie, nu bepaalde bronnen het als een ruimer probleem beschrijven voor Afghanen die hun land hebben verlaten. Ten derde zijn er volgens verzoeker een aantal elementen die maken dat verzoeker een verhoogd risico loopt bij een terugkeer, indien gekeken wordt naar de parameters van EUAA:

"-het gebied van herkomst, waarbij er een groter risico is in plattelandsgebieden waar Pashtunen wonen: verzoeker is Charqala, hetgeen ruraal gebied is.

- de leeftijd: Als minderjarige/jongvolwassene is het risico groter dat hij zich bepaalde gedragingen (zelfs onbewust) heeft eigen gemaakt die hem negatief in de aandacht gaan brengen in het traditionele Afghanistan;

-de duur van het verblijf in een westers land: verzoeker woont meer dan 2 jaar in het Westen. Doordat het voornamelijk ging om vormende jaren, aangezien verzoeker als minderjarige/jongvolwassene in België aankwam, is de impact van dit verblijf groter dan bij een volwassene wiens persoonlijkheid al volledig gevormd is;

Verzoeker, die in België aankwam jaren vooraleer Afghanistan in handen kwam van de Taliban, kan vanuit België moeilijk inschatten hoe de lokale afdeling van de Taliban in zijn oorspronkelijke regio van herkomst de Taliban-normen concreet toepast. Gezien de lokale verschillen, is dit echter wel relevant voor de beoordeling van het risico bij terugkeer. Verwerende partij levert hierover geen enkele informatie, en negeert deze parameter."

Ten vierde presenteert het CGVS de paramaters die door EUAA worden opgelijst als exhaustief, zo stelt verzoeker, terwijl dit niet het geval is. Ten vijfde hield het CGVS volgens verzoeker geen rekening met de verscherpte grenscontroles die de taliban invoerden na de machtsovername en waardoor bij binnenkomst zal duidelijk worden dat hij uit het Westen terugkeert. Ten zesde diende het CGVS volgens verzoeker rekening te houden met het feit dat zijn familieleden bij de taliban zijn aangesloten en dus erg goed op de hoogte zullen zijn van zijn afwezigheid en terugkeer. Tot slot betoogt verzoeker dat het CGVS er zich te gemakkelijk vanaf maakt door te stellen dat het aan verzoeker is om concreet aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa bescherming nodig heeft. Hij stelt dat het hem niet eenvoudig gemaakt wordt om dit *in concreto* aan te tonen, indien de verwerende partij om te beginnen zelfs niet de moeite doet om hem te horen hierover. Hij betoogt dat de beoordeling van het risico toekomstgericht moet gebeuren en herinnert eraan dat rekening houden met de individuele omstandigheden van een verzoeker niet betekent dat deze persoon aan de hand van eigen ervaringen dient aan te tonen dat hij individueel geïsoleerd werd. De asielinstanties moeten rekening houden met alle relevante feiten uit het land van herkomst, zo stelt verzoeker. Verzoeker meent dat vanuit het oogpunt van COI een geïndividualiseerde beoordeling betekent dat de informatie die gebruikt wordt en waarnaar verwezen wordt bij de besluitvorming niet te algemeen mag zijn en altijd de individuele omstandigheden van elke asielzoeker moet weerspiegelen. Daarom verwijst het criterium individualisering in deze context niet naar de

persoonlijke of algemene aard van de vrees van een asielzoeker, maar dwingt het de autoriteiten veeleer om rekening te houden met het bewijsmateriaal dat de individuele situatie waarnaar de asielzoeker verwijst, weerspiegelt. Onder verwijzing naar UNHCR en rechtsleer stelt verzoeker dat het eigen is aan het vluchtelingenrecht dat nooit met zekerheid kan voorspeld worden dat een persoon effectief zal vervolgd worden in de toekomst. Hij wijst erop dat UNHCR stelt dat de bewijsstandaard in het vluchtelingenrecht daarom deze van de redelijke waarschijnlijkheid is. Verzoeker verwijst naar zijn voorgaande uiteenzetting en stelt dat het risico op gepercipieerde verwestering in elk geval geen blote bewering is. Hij stelt dat hij niet in staat is om zich aan te passen aan de spelregels van de taliban, noch om te beseffen hoe hij zelf 'anders' is dan vroeger, en dat hij zeker niet in staat is om te beseffen dat hij moet opletten hoe hij zich gedraagt in Afghanistan, ook in de allerkleinste details. Ten overvloede merkt verzoeker op dat verwesterde Afghanen in het bijzonder opvallen na hun terugkeer, wanneer het gaat om jongeren in hun tienerjaren, die door hun jonge leeftijd er beïnvloedbaar zijn (Asylos, *"Afghanistan: Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul"*, augustus 2017, p. 47). Hij betoogt vervolgens: *"Verzoeker kwam op jongere leeftijd in het Westen toe, een moment waarop hij nog erg beïnvloedbaar was. Verzoekers culturele, religieuze en traditionele kompas is veranderd op een leeftijd waarop men flexibel en veerkrachtig is, waardoor het voor hen een enorme uitdaging is om zich in te passen in de bestaande maatschappelijke structuren bij terugkeer: '...' (Written Expert Opinion Dr. Anicée Van Engeland, Senior Lecturer in International Security at the Centre for International Security and Resilience of Cranfield University, 11 juni 2017 (internetlink))."* Verzoeker benadrukt tot slot nogmaals dat ook UNHCR van mening is dat het omwille van het gebrek aan betrouwbare objectieve landeninformatie momenteel niet mogelijk is om met zekerheid vast te stellen dat Afghaanse asielzoekers geen nood hebben aan internationale bescherming, terwijl het daarentegen wel mogelijk is om wel een nood aan internationale bescherming vast te stellen op basis van het profiel van de verzoeker en de voorlopig beschikbare landeninformatie.

In een vierde onderdeel van zijn middel gaat verzoeker uitvoerig in op het leven onder het talibanbewind. Hij stelt dat ook moet worden nagegaan of dit een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b), van de Vreemdelingenwet met zich meebrengt. Verzoeker verwijst naar het arrest *"Sufi and Elmi"* van het ERHM en stelt dat hoewel dit arrest handelt over Al-Shabaab in Somalië, het eveneens naar analogie kan worden toegepast op Afghanistan. Volgens verzoeker moet de vraag gesteld worden wat het concreet betekent om te moeten leven onder het huidige bewind van de taliban nu ze het volledige grondgebied van Afghanistan in handen hebben gekregen en schetsen de beschikbare bronnen geen optimistisch beeld. Met betrekking tot de onrustwekkende huidige situatie, stelt verzoeker dat er momenteel een juridisch vacuüm bestaat, waarbij de taliban de Afghaanse grondwet opschortte, maar nog geen nieuw juridisch kader invoerde. Hij stelt dat, hoewel de taliban vrede en stabiliteit beloven, deze beloften met veel scepsis worden onthaald. Er is immers geen enkele garantie dat de taliban niet zal terugkeren naar het eerdere schrikbewind, waarbij het contrast tussen hun verklaringen omtrent het recht op onderwijs voor vrouwen en de feiten op het terrein illustratief is voor het feit dat aan het woord van de taliban geen waarde mag worden gehecht. Verzoeker wijst erop dat, ondanks eerdere beloften, de taliban de middelbare scholen voor meisjes enkele uren na hun heropening sloten. Hij stelt dat de taliban nog niet communiceerden over hoe ze Afghanistan plannen te besturen, maar dat wel al duidelijk is dat de zij hun interpretatie van de sharia als uitgangspunt nemen. Hij wijst op het onrustwekkende feit dat zij de religieuze politie, verantwoordelijk onder hun vorige schrikbewind voor extreem ernstige mensenrechtenschendingen, opnieuw hebben ingevoerd. Verzoeker citeert vervolgens uit het rapport *"Afghanistan: Taliban 'Vice' Handbook Abusive"* van Human Rights Watch van 29 oktober 2021 inzake het *"Vice Handbook"* van de taliban, waarin wordt uiteengezet hoe de shariawetgeving moet worden geïnterpreteerd en afgedwongen en waaruit blijkt dat tal van regels zou bevatten die misbruik uitmaken en een grove onderdrukking van de autonomie en meningsvrijheid van de Afghanen. Hij wijst er verder op dat uit voormeld COI-rapport van EUAA van januari 2022 blijkt dat de taliban in zekere mate gedecentraliseerd zijn en dat lokale talibanleden het heft in eigen handen blijken te nemen zodat bepaalde garanties die de talibanleiding in Kaboel biedt, of bepaalde rechten die men uit het *'Vice Handbook'* zou kunnen putten, in de praktijk voor verzoeker niets waard zijn. Hij citeert vervolgens voorbeelden waaruit blijkt dat straffen voor het overtreden van de normen van de taliban draconisch kunnen zijn waarbij het mogelijk is dat de taliban het uitvoeren van lijfstraffen bewust onder de radar probeert te houden. Hij meent dat voormeld rapport van UNAMA van juli 2022 blijkt dat deviatie van de door de taliban gehanteerde sociale codes resulteert in onmenselijke en vernederende bestraffing en herhaalt dat de regelgeving die de taliban daartoe hanteert, bijzonder vaag en onvoorspelbaar is (UNAMA, p. 17). Verder wijst verzoeker erop dat hij er als man zal moeten op toezien dat vrouwelijke familieleden (zijn moeder en drie jongere, ongehuwde zussen) het huis niet zonder begeleider verlaten en correct bedekt zijn. Dit wil volgens verzoeker zeggen dat hij op straffe van mensenrechtenschendingen door de taliban als mannelijk familielid de rechten van zijn vrouwelijke familieleden moet schenden, wat hij een bijzonder ernstige inbreuk op zijn integriteit acht. Verzoeker wijst er verder op dat volgens voormeld rapport *"Afghanistan – Targeting of individuals"* van EUAA van augustus 2022 in het algemeen sprake is van een toename van

het aantal voorschriften rond de scheiding der seksen en dat er grote regionale verschillen bestaan in de handhaving daarvan, zodat ook moet gekeken worden naar de lokale toepassing van de voorschriften in verzoeker regio van herkomst. Hij verwijst tot slot opnieuw naar voormeld rapport van Amnesty International van augustus 2022 waaruit blijkt dat de vele restricties die werden opgelegd aan zowel het openbare als privéleven van Afghanen gradueel verscherpt worden en verwijst ook nog naar het arrest *Bouyid tegen België* van het EHRM. Verzoeker gaat vervolgens uitvoerig in op de lessen uit het verleden en belicht hierbij, onder verwijzing naar diverse bronnen het tijds kader waarin de taliban slechts bepaalde gebieden onder hun controle hadden (2001-2021) en het vorige Islamitisch emiraat (1996-2001). Verzoeker meent dat hoewel de geschiedenis zich niet noodzakelijk zal herhalen, deze context wel belangrijk voor een inschatting van de huidige situatie onder het bewind van de taliban. Verzoeker betoogt dat de eerste indicaties dat de situatie dezelfde richting uitgaat nu reeds te vinden zijn in objectieve bronnen, dat het duidelijk is waartoe de taliban in staat is eens ze de macht hebben veroverd in het land en dat dit des te meer geldt nu blijkt dat diegenen die in de jaren 1990 het beleid bepaalden van de taliban ook vandaag de dag de machthebbers vormen. Verzoeker gaat tot slot ook in op de huidige talibanleiding en besluit dat hoewel er een zekere mate van onduidelijkheid blijft, er genoeg elementen voorhanden zijn om te concluderen dat leven onder het talibanbewind een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet met zich meebrengt naar analogie met het arrest "*Sufi en Elmi*" van het EHRM, gezien de radicale shariaregelgeving, de totale controle over het dagelijks leven van burgers, en het risico op draconische bestraffing voor de minste overtreding van deze opgelegde regels.

In een vijfde onderdeel van zijn middel wijst verzoeker op door de taliban opgelegde reisrestricties en stelt hij dat het niet duidelijk is welke straffen de taliban voorzien voor het overtreden van het verbod voor Afghanen om het land te verlaten tenzij hun bestemming gekend is bij de taliban. Verzoeker herhaalt dat de taliban met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid op de hoogte zijn van zijn verblijf in Europa.

In een zesde onderdeel van zijn middel betoogt verzoeker dat er zich twee parallelle niet-internationaal gewapende conflicten afspelen op het Afghaanse territorium, met name één tussen de taliban en het National Resistance Front (NRF) (trouw aan de voormalige regering) en één tussen ISKP en de taliban. Verzoeker gaat in op de veiligheidsincidenten die hierdoor worden veroorzaakt. Hij meent dat het ondanks de schaarste aan informatie duidelijk is dat de situatie in Afghanistan en in zijn regio van herkomst uiterst volatiel is. Omwille van het serieuze risico op onderrapportering van de geweldsincidenten veroorzaakt door de strijd tussen ISKP en de taliban en de opkomst van IS en Al-Qaeda, acht verzoeker ook op dit vlak verder onderzoek aangewezen. Desalniettemin blijkt volgens verzoeker wel een trend, namelijk dat de provincie Nangarhar, waar ISKP haar machtsbasis heeft, één van de zwaarst getroffen regio's van het land is. Verzoeker verwijst in dezen andermaal naar het arrest van de Raad met nummer 270 813 van 31 maart 2022.

In een zevende en laatste onderdeel van zijn middel gaat verzoeker in op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Verzoeker verwijst naar het arrest "*Sufi en Elmi*" van het EHRM, evenals naar het arrest *S.H.H. t. het Verenigd Koninkrijk* van het EHRM en het arrest "*M'Bodj*" van het Hof van Justitie. Hij stelt dat de vraag die rest voor de beoordeling onder artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet (en bij uitbreiding artikel 3 van het EVRM) is of er thans sprake is van een precaire socio-economische/humanitaire situatie in Afghanistan die neerkomt op een onmenselijke of vernederende behandeling, en of er een impact van de gedragingen van de taliban is op deze situatie. Verzoeker benadrukt dat de adjunct-commissaris niet betwist dat de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan thans erg precair is, waarna hij deze precaire situatie belicht onder verwijzing naar diverse bronnen. Verzoeker meent dat deze dramatische verslechtering in de humanitaire situatie van de Afghaanse bevolking onlosmakelijk is verbonden met de machtsovername door de taliban. Hij stelt dat de huidige feitelijke regering door geen enkel land ter wereld officieel wordt erkend en dat na de machtsovername wereldwijd economische sancties werden uitgevaardigd. De internationale financiering van Afghanistan werd opgeschort en in uitvoering van een door de VN-Veiligheidsraad aangenomen sanctieregime werden miljarden dollars aan Afghaanse tegoeden in het buitenland, vooral in de Verenigde Staten, bevroren nadat de taliban het land op niet-democratische en illegitieme wijze hadden overgenomen. Verzoeker meent dat de aangehaalde bronnen duidelijk spreken over een ongeziene crisis, die niet louter het gevolg is van de reeds bestaande precaire humanitaire situatie voor de machtsovername door de taliban, maar die volledig ontspoord is na de machtsovername. Hij voert aan dat pas nadien de economie van het land in een dergelijk neerwaartse spiraal is terechtgekomen, doordat als gevolg hiervan miljarden aan tegoeden werden bevroren en humanitaire hulp grotendeels werd stopgezet. Hij meent dat de parallel met "*Sufi en Elmi*" duidelijk is. Verzoeker wijst er verder op dat bijna tachtig percent van de begroting van de vorige Afghaanse regering afkomstig was van de internationale gemeenschap en dat met dat geld voor de val van de regering ziekenhuizen, scholen, fabrieken en

ministeries werden gefinancierd. Hij meent dat zolang de Afghaanse regering niet erkend wordt en betere samenwerking niet mogelijk gemaakt wordt, het acuut tekort aan humanitaire hulp zich in de toekomst dreigt verder te zetten. Het verlenen van humanitaire en financiële hulp wordt ook gekoppeld aan het gebrek aan transparantie met betrekking tot de bestemming van deze middelen en de vrees dat deze louter zullen dienen ter ondersteuning van de niet-legitieme taliban-regering, zo stelt verzoeker. Daarbij is het volgens verzoeker niet uitgesloten dat deze middelen louter aangewend zullen worden om het staatsapparaat mee te bedienen of dat zij zelfs in de zakken van regeringsfunctionarissen van de Taliban zullen belanden. Er heerst dus een groot wantrouwen ten opzichte van het toekennen van deze middelen zolang er niet meer transparantie is of zolang er geen waarborgen bestaan dat zij louter in het voordeel van de Afghaanse bevolking zullen gebruikt worden. Hij meent verder dat kan worden aangenomen dat, niettegenstaande de vele inspanningen die de internationale gemeenschap levert om alsnog (beperkte) humanitaire hulp te voorzien, de huidige de-factoregering van de taliban door haar machtsovername en gedragingen rechtstreeks aan de basis ligt van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie. De talibanleiding maakt volgens verzoeker nog steeds een bewuste, intentionele keuze om hun restrictief beleid te blijven verderzetten, goed wetende dat de Afghaanse bevolking hierdoor afziet en in een situatie van extreme armoede terechtkomt. Hij wijst er nog op dat de door de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing opgegeven redenen waarom Afghanistan in deze crisis zit wel degelijk verwijzen naar factoren die veroorzaakt werden door handelingen van de taliban. Hij geeft aan dat, hoewel het gebrekkige socio-economische beleid van de vorige Afghaanse regering, de COVID-19-pandemie en natuurfenomenen zoals droogte eveneens een rol kunnen spelen in de huidige crisis in het land, het wel vast staat dat de humanitaire situatie voor het overgrote deel in rechtstreeks verband staat met de acties van de taliban. Verzoeker meent dat de adjunct-commissaris zich tracht te verschuilen achter het niet-blokken van humanitaire hulp om te besluiten dat de taliban geen aandeel hebben in de crisis en wijst er op dat het niet-actief blokkeren van humanitaire hulp niet betekent dat zij hun "onderdanen" ook daadwerkelijk toegang geven tot deze hulp. Verzoeker besluit dat de acties of gedragingen van de taliban, waaronder hun fundamenteel gebrek aan respect voor mensenrechten, de verslechtering van de reeds precaire situatie van de Afghaanse burgers tot rechtstreeks gevolg hebben, via de financiële en economische gevolgen op internationaal niveau en dat op die manier de gedragingen van de taliban indirect een enorme impact hebben op de huidige precaire socio-economische en humanitaire omstandigheden. Verzoeker haalt nog aan dat, doordat hij op jonge leeftijd is gevlucht uit Afghanistan, hij geen noemenswaardige scholing heeft genoten, geen werkervaring heeft, bij terugkeer een in het beste geval uiterst verwaterd netwerk heeft waar hij niet kan op steunen en dat hij geen financiële reserves heeft. Hij stelt dat hij zal moeten terugkeren naar een land waar hij niet zomaar toegang zal krijgen tot onderdak, voedsel, eten, etc.

Verzoeker vraagt in hoofddorde hem te erkennen als vluchteling of, mocht de Raad van oordeel zijn dat hij niet in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling, hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen, mocht de Raad oordelen dat bijkomend onderzoek nodig is.

2.1.2. Als bijlage bij het verzoekschrift voegt verzoeker het rapport "*Afghanistan: Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul*" van Asylus van augustus 2017 als nieuw stavingstuk (stuk 2).

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 21 november 2022 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan volgende landeninformatie waarnaar niet wordt verwezen in de bestreden beslissing: het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022, het rapport "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van EUAA van augustus 2022, het "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van EASO van augustus 2017, het rapport "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van EUAA van augustus 2022. Tevens voegt de verwerende partij bij haar aanvullende nota de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022.

2.2.2. Op 25 november 2022 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij hij volgende nieuwe stavingstukken voegt:

- “1. *Cijfers EUROSTAT (4e kwartaal 2021 tot en met 3e kwartaal 2022 – beslissingen voor Afghaanse verzoekers in de EU)*, zie https://appsso.eurostat.ec.europa.eu/nui/show.do?dataset=migr_asydcfstq&lang=en;
2. *Excel met berekening weigeringspercentages binnen de EU*.
3. *Screenshots van verzoekers sociale media*;
4. *UNHCR, International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan November 2022, Intervisie Nansen, 17 november 2022, powerpoint*.

Verzoeker geeft in zijn aanvullende nota toelichting bij bovenstaande stukken en refereert tevens aan het rapport “Nansen Note 3-22: Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico’s bij terugkeer” van NANSEN van oktober 2022, waarvan hij de relevantie *in casu* toelicht.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*midde*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van het gezag van gewijsde, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit beginsel geschonden acht.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij de Europese asielinstanties trachtte te misleiden over een kernelement van zijn identiteit, namelijk zijn geboortedatum, wat zijn algemene geloofwaardigheid ondermijnt en waardoor ook aan zijn overige verklaringen niet zomaar geloof kan gehecht worden, omdat (B) geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen over zijn asielmotieven, nu (i) het niet aannemelijk is dat de taliban plots het bedrag dat ze van zijn vader eisten verhoogden, (ii) hij tijdens het persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) vermeldde dat zijn vader hen een ‘paar keren’ betaalde, wat niet strookt met zijn verklaringen op het CGVS waaruit blijkt dat ze gedurende een lange periode van meer

dan drie jaar langskwamen en meer dan tien keer geld eisten en dat zijn vader een deal met hen had om maandelijks te betalen, (iii) het niet aannemelijk is dat de taliban zijn vader zouden meenemen, terwijl ze hem eerder gewoon van de winkel naar huis lieten gaan en hij bovendien al duidelijk maakte dat hij het geld niet kon betalen, (iv) hij in de fiche voor minderjarigen aangaf dat zijn vader zich in het dorp bevindt en nergens vermeldt dat hij vermist is, (v) uit zijn verklaringen blijkt dat hij persoonlijk nooit gevisieerd of bedreigd werd door de taliban, en (vi) hij niet heeft aangetoond dat hij dermate verwesterd zou zijn dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken en dat hij bij terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen, omdat (C) hij evenmin elementen heeft aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op zijn nood aan internationale bescherming, omdat (D) het document dat hij neerlegt niets verandert aan deze vaststellingen, omdat (E) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld in Afghanistan en het CGVS evenmin over elementen beschikt die erop wijzen dat in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (F) er niet kan gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en verzoeker evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien, en omdat (G) verzoeker geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in het Verdrag van Genève of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en evenmin uit zijn verklaringen en uit de beoordeling ervan blijkt dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban hem niet zal viseren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten omwille van problemen die zijn vader zou hebben gekend met de taliban. Verzoekers vader zou in het districtscentrum van Qarghayi, provincie Laghman, een kledingwinkel hebben uitgebaat. Sinds drie jaar zouden achterneven van zijn vader die tot de taliban behoorden naar de winkel zijn gekomen om geld te eisen, dat zijn vader telkens zou hebben betaald. Plots zouden ze meer geld hebben geëist en zou het tot een gevecht gekomen zijn in de winkel omdat verzoekers vader dit weigerde te betalen. Twee dagen later zouden de achterneven naar verzoekers huis gekomen zijn en er zijn vader en moeder geslagen hebben. Zij zouden zijn vader gedwongen hebben met hen mee te gaan en sindsdien zou verzoekers vader vermist zijn. De ochtend na dit incident zou verzoekers moeder contact hebben opgenomen met zijn oom, die vervolgens verzoekers vertrek zou hebben geregeld. Verzoeker verklaart Afghanistan begin 2020 te hebben verlaten en via

Pakistan en Iran naar Europa te zijn gereisd. Hij stelt bij terugkeer te vrezen dat hij door de taliban als een slechte moslim zal worden beschouwd.

Ter staving van zijn verzoek legt verzoeker tijdens de administratieve procedure de *taskara* van zijn vader neer (administratief dossier (hierna: AD), stuk 5, 'Documenten'). Dit document kan hoogstens de identiteit en herkomst van verzoekers vader staven en heeft geen betrekking op de feiten en vrees waarop verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming baseert.

Wanneer, zoals *in casu*, de verzoeker om internationale bescherming geen documenten neerlegt die de relevante elementen van zijn vluchtrelaas kunnen staven, dient te worden nagegaan of zijn verklaringen voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn relaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Te dezen is de Raad na lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat aan verzoekers verklaringen met betrekking tot de feiten die de aanleiding zouden hebben gevormd voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst geen geloof kan worden gehecht.

De adjunct-commissaris motiveert in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

"Zo verklaarde u dat de achterneven van uw vader, die bij de taliban waren, gedurende drie jaar geld eisten bij uw vader. Ze kwamen 13 of 14 keer langs en uw vader betaalde hen telkens. Enkele dagen voor uw vertrek eisten ze plots veel meer geld (CGVS, p. 10-11). Het is niet aannemelijk dat deze taliban plots hun bedrag verhoogden. Uw vader betaalde immers al drie jaar correct aan hen. Door het bedrag te verhogen riskeerden ze hun inkomen kwijt te raken. Bovendien vermeldde u tijdens het persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw vader hen een 'paar keren' betaalde (verklaring CGVS, vraag 5). Dit strookt niet met de verklaringen op het CGVS waaruit blijkt dat ze gedurende een lange periode van meer dan drie jaar langskwamen en meer dan tien keer geld eisten (CGVS, p. 10) en dat uw vader een deal met hen had om maandelijks te betalen (CGVS, p. 12). Deze elementen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

U verklaarde dat de taliban twee dagen later naar uw huis kwamen en uw vader meenamen (CGVS, p. 10). Het is niet aannemelijk dat de taliban uw vader zou meenemen, terwijl ze hem eerder gewoon van de winkel naar huis lieten gaan. Bovendien maakte hij al duidelijk dat hij het geld niet kon betalen (CGVS, p. 10). Deze onaannemelijkheden brengen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in het gedrang. Daarnaast moet worden opgemerkt dat u in de fiche voor minderjarigen aangaf dat uw vader zich in het dorp bevindt en vermeldt u nergens dat hij vermist is (minteh fiche, p. 2). Dit element ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw vader in ernstige mate."

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij evenwel in gebreke blijft.

Waar verzoeker de adjunct-commissaris verwijt een loutere plausibiliteitsbeoordeling te hebben gemaakt die niet is gesteund op enige contradictie met algemeen gekende informatie, landeninformatie of tegenstrijdigheden in zijn verklaringen, benadrukt de Raad dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen, zoals *in casu*. Het CGVS noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn. Het komt daarentegen aan verzoeker toe om de feiten die hij aanhaalt en waarop hij zijn vrees voor vervolging steunt *in concreto* aannemelijk te maken en met betrekking tot de inconsistenties en onaannemelijkheden waarop wordt gewezen in de motivering van de bestreden beslissing een logische en afdoende uitleg of verklaring te bieden, waartoe hij evenwel in gebreke blijft. Verzoeker kan niet worden bijgetreden in zijn kritiek dat de plausibiliteitsbeoordeling die de adjunct-commissaris maakt enkel en allen berust op diens verwachtingen en veronderstellingen die hij heeft over wat 'normaal gedrag' is voor talibs die iemand afpersen. Zo wijst de adjunct-commissaris er in de bestreden beslissing terecht op dat het geen steek houdt dat de taliban, die al gedurende drie jaar regelmatig betalingen zouden hebben ontvangen van verzoekers vader, plots het gevraagde bedrag dermate verhogen dat verzoekers vader dit niet meer kan of wil betalen, aangezien de taliban hierdoor een bron van inkomsten kwijtraken. Tevens wijst de adjunct-commissaris er in de bestreden beslissing terecht op dat de door verzoeker geschetste gang van zaken, waarbij de taliban zijn vader in diens winkel aftuigen omdat hij niet wil betalen, hem vervolgens laten gaan en twee dagen later terugkomen om hem

mee te nemen, niet aannemelijk is, temeer het al van meet af aan zou duidelijk zijn geweest dat zijn vader niet kon betalen. De door verzoeker aangehaalde algemene informatie over de door de taliban gehanteerde praktijken inzake afpersing en de inning van belastingen kan deze vaststellingen niet weerleggen of verklaren. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift verder tot louter speculatieve verklaringen voor het feit dat de taliban van zijn vader plots een hoger bedrag zouden hebben geëist dat hij niet kon betalen en de omstandigheid dat de taliban twee dagen later terugkwamen om hem mee te noemen. Verzoekers argument dat de aanpak van de actoren *in casu* niet onredelijk is, doet niets af aan het vastgestelde gebrek aan logica in het handelen van de taliban, dat van die aard is dat de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen erdoor wordt aangetast. Het gaat in dit opzicht niet op te stellen dat de adjunct-commissaris hoogstens aantoonst dat er ook een andere manier van handelen mogelijk was, maar niet dat dit een betere optie is.

Waar verzoeker aanvoert dat het CGVS ertoe gehouden is om, indien het meent dat zijn verklaringen plausibiliteit missen, hem hiermee te confronteren en om opheldering te vragen, doch dat dit niet is gebeurd, stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd werd waarom de taliban plots meer geld vroegen aan zijn vader, doch dat hij het antwoord schuldig moest blijven. Tevens werd verzoeker gevraagd wat de taliban van zijn vader verwachtten indien hij het geld niet had, waarop verzoeker slechts antwoordde: *"Het is hun opinie, ik weet niet wat hun gedachten zijn of wat ze er van dachten"* (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12).

Bovendien werden er wel degelijk tegenstrijdigheden vastgesteld in verzoekers verklaringen, zoals blijkt uit de hoger weergegeven motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker betwist in zijn verzoekschrift dat zijn verklaringen over de frequentie van de afpersing en betalingen tegenstrijdig zijn waar hij enerzijds bij de DVZ verklaarde dat zijn vader een paar keer geld diende te betalen en anderzijds op het CGVS aangaf dat de taliban over een periode van drie jaar meer dan tien keer geld eisten van zijn vader. Verzoeker wijst erop dat over een periode van drie jaar tien keer betalen neerkomt op elk jaar driemaal betalen. Verzoeker betwist echter niet dat hij tevens verklaarde dat zijn vader een deal had met de taliban om maandelijks aan hen te betalen (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Verzoekers verklaringen aangaande de frequentie van de betalingen lopen dermate uiteen dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. Waar hij wijst op zijn leeftijd ten tijde van de feiten en het feit *"dat er geen reden is om aan te nemen dat hij als kind erg goed op de hoogte zou moeten zijn van de belastingaangifte van zijn vader"*, kan verzoeker de vastgestelde discrepantie in zijn verklaringen niet verklaren of verschonen.

Wat betreft de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij in de fiche voor minderjarigen aangaf dat zijn vader zich in zijn dorp bevindt en nergens vermeldde dat zijn vader vermist is, merkt verzoeker in zijn verzoekschrift terecht op dat uit deze fiche niet kan worden afgeleid of hem gevraagd werd naar het adres van zijn vader dan wel naar de actuele woon- of verblijfplaats van zijn vader en kan worden aangenomen dat verzoeker niet verklaard heeft dat zijn vader op dat moment ook in het dorp was. Echter merkt de Raad op dat verzoeker blijkens deze fiche tevens aangegeven heeft dat zijn broer en zussen zich bij zijn ouders in Charkala bevinden. Hoewel de verklaringen vervat in de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, die zich in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt wel degelijk in het administratief dossier bevindt (AD, stuk 7, fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling), omwille van het gebrek aan procedurele garanties met de nodige omzichtigheid dienen te worden gelezen, acht de Raad het onwaarschijnlijk dat de vermelding dat verzoekers broer en zussen bij zijn ouders in Charkala wonen een onjuiste weergave is van zijn werkelijke verklaringen, temeer daar verzoeker dit eveneens blijkt te hebben verklaard tijdens zijn gehoor bij de DVZ op 19 april 2021. Tijdens datzelfde interview verklaarde verzoeker ook te denken dat zijn *taskara* zich bij zijn ouders in Afghanistan bevindt (AD, stuk 7, verklaring DVZ, nr. 17, 25). Deze versprekingen zijn opvallend en doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers bewering dat zijn vader tot op heden vermist is. De Raad merkt nog op dat verzoeker bij de DVZ, gevraagd naar de huidige woonplaats van zijn vader, verklaarde dat hij spoorloos is sinds enkele dagen voor zijn vertrek (*Ibid.*, nr. 15A), terwijl uit zijn verklaringen afgeleid op het CGVS blijkt dat verzoeker reeds de ochtend na de nacht waarin zijn vader zou zijn meegenomen door de taliban zou zijn vertrokken (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6-7). Indien verzoekers vader daadwerkelijk in de nacht voor zijn vertrek zou zijn meegenomen door de taliban en sindsdien spoorloos is, mag worden verwacht dat verzoeker over deze ingrijpende gebeurtenis coherente verklaringen aflegt, *quod non*.

Verder is de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing van oordeel dat verzoekers algehele geloofwaardigheid ondermijnd wordt door de vaststelling dat hij in Roemenië verklaarde geboren te zijn op 12 juni 2004, terwijl hij in België met geboortedatum 1 januari 2005 geregistreerd staat. De adjunct-

commissaris wijst erop dat verzoeker, geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, antwoordde dat hij loog tegen de Roemeense asielinstanties omdat de smokkelaar dat adviseerde en dat hij bovendien verklaarde dat zijn echte geboortedatum 12 februari 2005 is. In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat geen enkele wettelijke grond toelaat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te laten afhangen van verklaringen met betrekking tot zijn leeftijd die hij ten aanzien van de autoriteiten van een andere lidstaat heeft afgelegd, zonder zijn verklaringen op hun merites te beoordelen. De Raad merkt op dat verzoekers verzoek om internationale bescherming in België en de verklaringen die hij in het kader daarvan heeft afgelegd wel degelijk op hun eigen merites werden beoordeeld, gelet op de hoger weergegeven motieven van de bestreden beslissing, en dat de vaststelling dat verzoeker ten aanzien van de Roemeense asielinstanties gelogen heeft over zijn leeftijd een overtollig motief betreft, zoals verzoeker overigens ook zelf erkent in zijn verzoekschrift. Zijn kritiek hierop kan de geldigheid van de overige, hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot zijn vluchtrelaas niet aantasten. Deze overige motieven worden door verzoeker niet op dienstige wijze betwist, zoals hoger uiteengezet, en zijn voldoende draagkrachtig om aan de door hem aangehaalde feiten geen geloof te hechten. De door verzoeker in zijn verzoekschrift aangevoerde verschoningsgronden voor zijn bedrieglijke verklaringen in Roemenië houden bovendien op zich geen enkele garantie in dat verzoeker ten aanzien van de Belgische asielinstanties wél de waarheid verteld heeft over zijn leeftijd en identiteit. De Raad acht het in dezen relevant dat verzoeker verklaarde dat de smokkelaar hem zei dat hij in Roemenië geen correcte info mocht geven en dat hij daarom loog over zijn geboortedatum. Hem gevraagd waarom de smokkelaar dat zei, antwoordde verzoeker: *"Ik weet het niet, hij zei dat we niet de juiste namen mochten geven"* (stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Gelet op deze verklaringen en de vaststelling dat verzoeker zijn verzoeken om internationale bescherming in respectievelijk Roemenië en België liet registreren onder dezelfde naam, kan de vraag worden gesteld of verzoeker ten aanzien van de Belgische asielinstanties wel oprechte verklaringen heeft afgelegd over zijn identiteit. Daarbij dient tevens te worden opgemerkt dat verzoeker zijn voorgehouden identiteit niet staft met enig identiteitsdocument.

De Raad merkt voorts op dat verzoeker niet betwist dat hij nooit persoonlijk geïnterviewd of bedreigd werd door de taliban, zoals in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt wordt toegelicht:

"U heeft nooit problemen met hen gehad in Afghanistan. Wat er ook zij van de problemen die uw vader zou meegemaakt hebben, er kan geen nood aan internationale bescherming voor u uit afgeleid worden. U werd immers op geen enkel moment door de neven van uw vader bedreigd of benaderd (CGVS, p. 14). U verklaarde bovendien zelf dat u niet weet waarom u het land moest verlaten en dat u geen problemen had (CGVS, p. 14)."

Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is deugdelijk en pertinent en wordt, daar het door verzoeker geheel ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De Raad wijst er nog op dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat ook zijn familie geen problemen kent met de taliban omwille van zijn vader. Verzoeker verklaarde dat hij tot aan de machtsovername door de taliban contact had met zijn moeder en dat zij en verzoekers overige gezinsleden geen problemen meer hadden na zijn vertrek (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Hij ontkende dat zijn moeder of broer en zussen ooit werden bedreigd (*Ibid.*, p. 14). Waar verzoeker verklaart sinds de machtsovername door de taliban het contact met zijn familie verloren te hebben, toont hij overigens niet aan dat hij ernstige en doorgedreven pogingen ondernomen heeft om dit contact te herstellen, bijvoorbeeld via het Rode Kruis. Desgevraagd liet hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS optekenen dat hij hierover sprak met zijn vorige voogd, maar dat die niets wilde ondernemen. Verzoekers huidige voogd gaf aan een afspraak te hebben met het Rode Kruis (*Ibid.*, p. 15). Verzoeker brengt evenwel geen enkel bewijs bij van deze afspraak noch van de eventuele verdere stappen die zouden zijn gezet om opnieuw in contact te komen met zijn familie in Afghanistan.

De Raad merkt voorts op dat tijdens de procedure rekening werd gehouden met verzoekers minderjarigheid. Er werd hem immers een voogd toegewezen die hem van begin af aan onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Verzoeker werd tijdens zijn persoonlijk onderhoud gehoord in de aanwezigheid van zijn voogd en advocaat. Het persoonlijk onderhoud werd bovendien afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die tijdens het persoonlijk onderhoud rekening heeft gehouden met verzoekers minderjarigheid en de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd om hem op een professionele en verantwoorde manier te benaderen. Waar verzoeker in het verzoekschrift van oordeel is dat hem, als niet-begeleide minderjarige, niet de gepaste procedurele steun werd verleend of dat zijn minderjarigheid onvoldoende in rekening werd genomen bij de beoordeling van zijn relaas, blijft hij in gebreke dit *in concreto* aan te tonen. De algemene bepaling dat het hoger belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat,

doet ten slotte hoe dan ook geen afbreuk aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het loutere feit dat het hoger belang van het kind uiteraard moet worden geëerbiedigd, voegt niets toe aan de beoordeling zoals die werd gemaakt in de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker noch aan de beoordeling die thans door de Raad werd gemaakt. Hieruit blijkt wel degelijk dat rekening werd gehouden met de individuele omstandigheden van verzoeker, waaronder zijn minderjarigheid. Een schending van artikel 57/1, § 4, van de Vreemdelingenwet en van artikel 24 van het Handvest wordt dan ook niet aangetoond.

De Raad wijst er tot slot op dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift ingaat op de samenwerkingsplicht in hoofde van de verwerende partij, gaat hij er klaarblijkelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU geen synoniem is voor "*gedeelde bewijslast*", maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid, van voormelde richtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De adjunct-commissaris moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de adjunct-commissaris rust doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de door hem voorgehouden feiten en vrees *in concreto* aannemelijk te maken, waartoe hij – gelet op het voorgaande – in gebreke blijft.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Verzoeker voerde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS tevens een vrees aan om bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban te worden beschouwd als een slechte moslim omwille van zijn verblijf in het Westen (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). De Raad stelt vast dat hier door de *protection officer* niet verder werd op ingegaan of doorgevraagd. Verzoeker heeft evenwel, gelet op de devolutieve werking van onderhavig beroep, de kans om in zijn verzoekschrift of een aanvullende nota alsnog concrete elementen en argumenten aan te brengen die zijn vrees in dit verband kunnen staven. Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift uitgebreid in op het vermeende risico omwille van (toegeschreven) verwestering in zijn hoofde.

Om het risico op vervolging omwille van een verblijf in het Westen beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige "*geldende normen*" in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handavingsbeleid ervan.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de de-factoregering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de de-factoregering van de taliban reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd heeft, net als de provinciale de-factoregeringen. Bij de machtsovername heeft de de-factoregering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze de-factoregering heeft opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht, een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn de-factoministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

De MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de *sharia* door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit “een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen”. Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit de-factoministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat de MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van “wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder “een afzonderlijk departement binnen Kaboel”. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van *hisbah* (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (*muhtasibeen*) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit de-factoministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit de-factoministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met “gedrags- en kledingkwesaties” (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30, en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van “*amr bil-maruf*” (“deugdzaamheidsbevordering” ofwel “de talibancodes”) verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door *amr bil-maruf* of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort, daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen twintig jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van de MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de talibanautoriteiten weinig “*directe beperkingen*” hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden verwijderd zijn. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Pansjirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer *checkpoints* worden opgericht. Via deze *checkpoints* speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige

medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en 70). Nadat zich aan de controleposten een aantal schietpartijen hebben voorgedaan, hebben de taliban-autoriteiten opgeroepen om meer “professionals” in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pasjtoe-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als “verkeerd” en “verdacht” wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 heeft de taliban een “Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren” opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de talibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 38, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pasjtoe-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de onlineactiviteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral

met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het EHRM van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”.

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door betrokkene aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Verzoeker blijft evenwel in gebreke voldoende concrete en naar behoren gestaafde elementen voor te leggen waaruit kan blijken dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Waar verzoeker erop wijst dat hij al meer dan twee jaar op het (Belgische) grondgebied verblijft en een groot deel van zijn leven doorbracht in het Westen, waar hij op jonge leeftijd aankwam, is de Raad van oordeel dat de duur van verzoekers verblijf in het Westen niet van die aard is dat kan worden aangenomen dat hij dermate verankerd is in de westerse samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse waarden en normen. De Raad wijst erop dat verzoeker tot zijn vijftiende levensjaar in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Zijn betoog dat een (al dan niet onbewuste) aanpassing aan de westerse cultuur het voor hem bijzonder moeilijk zal maken om te aarden in Afghanistan en dat de Afghaanse gemeenschap en de taliban zich daardoor zullen afvragen of hij niet ‘besmet’ is geraakt door zijn verblijf in het Westen wordt door hem niet nader uitgewerkt of geconcretiseerd. Verzoeker toont verder niet aan dat in zijn hoofde sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden

gepercipieerd als verwesterd én vervolgd. De stelling dat zijn culturele, religieuze en traditionele kompas is veranderd op een leeftijd waarop men flexibel en veerkrachtig is waardoor het voor hem een enorme uitdaging is om zich in te passen in de bestaande maatschappelijke structuren bij terugkeer, wordt door verzoeker op geen enkele wijze concreet aangetoond. Het argument dat hij afkomstig is uit een ruraal gebied wordt door verzoeker evenmin verder uitgewerkt en is niet van aard voorgaande vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. De argumentatie dat verzoeker niet in staat is om zich aan te passen aan de spelregels van de taliban, dat hij niet in staat is om te beseffen hoe hij zelf anders is dan vroeger en dat hij niet in staat is te beseffen dat hij moet opletten hoe hij zich gedraagt in Afghanistan, betreft blote beweringen. Mede gelet op het voorgaande, brengt verzoeker geen enkel concreet element bij waaruit zou kunnen blijken dat hij hiertoe niet meer in staat zou zijn.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier van de taliban is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van vermeende problemen die zijn vader met de taliban zou hebben gehad, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas noch aan zijn beweerde familiale banden met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift wijst op de controle die de taliban uitoefenen op sociale media en bij zijn aanvullende nota een aantal screenshots voegt van zijn profielen op sociale mediaplatforms, toont hij niet aan dat hij omwille van de informatie die op deze profielen te vinden is verwesterd is of als dusdanig zou worden gepercipieerd. Waar verzoeker erop wijst dat uit zijn sociale media kan worden afgeleid dat hij een zeer diverse schare volgers en vrienden heeft en dat hij graag danst en naar muziek luistert, geeft hij onvoldoende persoonlijke invulling aan zijn voorgehouden (gepercipieerde) verwestering. De door hem aangehaalde elementen duiden er op zich niet op dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn om "het spel te spelen" bij terugkeer naar Afghanistan, noch betreffen het persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij het risico loopt om als verwesterd te worden beschouwd of vervolgd. Hoewel internationale media berichten dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media, betroffen deze echter kritische berichten ten aanzien van de taliban. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat hij door het loutere feit dat hij aanwezig is op sociale media dreigt gevisieerd te worden. Uit de gevoegde screenshots en de toelichting in zijn aanvullende nota dat de filmpjes die hij post muziek bevatten, dat er vermeld wordt dat hij in België is en van België houdt en dat er foto's op staan met een kerstboom in Antwerpen alsook filmpjes van verzoeker met een Afghaanse nationale vlag, blijkt niet dat verzoeker zich op zijn sociale media kritisch uitlaat tegenover de taliban. Hoe dan ook toont verzoeker niet aan dat het voor hem onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Afghanistan de inhoud van zijn sociale media te wissen of de volledige accounts te verwijderen.

Er blijkt overigens niet uit de beschikbare algemene informatie dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij persoonlijk gevisieerd zou worden bij deze controleposten.

Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van Afghaanse terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de beschikbare informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, die verzoeker *in casu* niet bijbrengt. Waar verzoeker nog wijst op algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie verstoten worden omdat zij met schaamte en mislukking geassocieerd worden, herhaalt de Raad vooreerst dat stigmatisering en uitstoting/verstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen beschouwd worden. Te dezen heeft verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

De algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit het Westen en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren, is gelet op het gebrek aan concrete en op verzoekers persoon

betrokken elementen evenmin bij machte om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging en een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met criminaliteit bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als vermogend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen (cf. RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Bovendien beperkt verzoeker zich in het verzoekschrift tot het citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Verzoeker kan ook niet dienstig verwijzen naar het arrest van de Raad met nummer 270 813 van 31 maart 2022. De Raad wijst erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt om over te gaan tot een beoordeling van de vrees om bij een terugkeer als verwesterd te worden beschouwd. Verzoekers betoog inzake het gebrekkig onderzoek naar het risico omwille van (toegeschreven) verwestering en terugkeer uit het Westen en zijn kritiek op de beschikbare landeninformatie die wordt gehanteerd en die hij nog steeds onvoldoende betrouwbaar acht kan niet anders doen besluiten. De Raad wijst er evenwel op dat bij de bovenstaande beoordeling rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn, dit onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen.

De vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Verdrag van Genève op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging is in het licht van het voorgaande *in casu* niet relevant.

Wat betreft het betoog van verzoeker over het leven onder talibanbewind en de talrijke mensenrechtenschendingen alsook een terugblik naar het verleden voor de totale machtsovername als een blik op de huidige talibanleiding en door de taliban ingestelde reisrestricties, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift en aanvullende nota louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Waar verzoeker aanvoert dat hij er als man ook zal moeten op toezien dat zijn vrouwelijke familieleden het huis niet zonder begeleider verlaten en correct bedekt zijn en op straffe van mensenrechtenschendingen door de taliban als mannelijk familielid de rechten van zijn vrouwelijke familieleden zal moeten schenden, en dit als een bijzonder ernstige inbreuk op zijn integriteit beschouwt, kan hij niet worden gevolgd. Verzoeker verbleef zoals gesteld reeds geruime tijd in Afghanistan en was aldaar bekend en vertrouwd met de gebruiken en normen. Verzoeker toont niet aan dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer opnieuw eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker brengt geen enkel concreet element bij dat hier een ander licht op zou kunnen werpen. Bovendien maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn vader, het hoofd van het gezin, werd meegenomen door de taliban en tot op heden vermist is. Derhalve kan niet zomaar worden aangenomen dat hij bij terugkeer de plaats van zijn vader zal moeten innemen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden vrees voor de taliban omwille van problemen die zijn vader met hen zou hebben gekend niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij bij terugkeer dient te vrezen voor vervolging omwille van een (gepercipieerde) verwestering of zal worden onderworpen aan mogelijke stigmatisering, discriminatie en sociale uitsluiting ten gevolge van de terugkeer uit het Westen.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de huidige socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest “*M'Bodj*” stelde het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem

subsidiare bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiare bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd."

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit het geheel van de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat een verzoeker om internationale bescherming in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. Een verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiare bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat een algemeen gebrek aan gezondheidszorg of onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b), van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bijvoorbeeld wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bijvoorbeeld EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: "*the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country*"). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak “*M.S.S.*” volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak “*M.S.S.*” vervolgens eveneens toepaste op de zaak “*Sufi en Elmi*”, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een preciaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7

miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzekeerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzekeerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*'predominantly'*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieuomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch dit leidde tot slechts zeer bescheiden verwezenlijkingen. Wijdverspreide corruptie had een negatieve impact op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector en privé-investeringen in Afghanistan onderontwikkeld bleven, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de influx van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en *brain drain*.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via ngo's en igo's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of ngo's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de de-facto-overheid en werd van de bevolking geëist om enkel *Afghanis* te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele *hawala*-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het *hawala*-systeem. Het *hawala*-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat *hawala*-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineensstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan cash leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal drie miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van Afghaanse de-facto-overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN-Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om vijf miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de zeven miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineensstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, tien arrestaties en dertig incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden gevisieerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties

hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de de-facto-overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan zeventig werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en drie door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt gevisieerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020. Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de

Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Voor zover verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt dat de huidige humanitaire situatie in Afghanistan niet meer vergelijkbaar is met de situatie ten tijde van het arrest “S.H.H.”, doch eerder met deze in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*”, zoals ook wordt betoogd in de Nansen Note 3-22 “*Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico’s bij terugkeer*”, waaruit verzoeker citeert in zijn aanvullende nota, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*” is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals Al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van de uitspraak in de zaak “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land waar de sharia van kracht is. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in de situatie ten grondslag aan het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Tevens merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat Al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo’s of ngo’s op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift argumenteert dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban en de nieuwe economische acties en maatregelen die werden genomen na de machtsovername door de taliban, wiens regering door de internationale gemeenschap niet wordt erkend, in wezen de primaire oorzaak zijn van de huidige humanitaire situatie, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van regeringsfunctionarissen de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat ook voor de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herhaalt dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. Zelfs als wordt betoogd dat de taliban “*zeer goed op de hoogte [is] van de reden waarom de internationale gemeenschap deze humanitaire hulp weigert*” en dat de taliban een “*bewuste, intentionele keuze [maakt] om hun restrictief beleid te blijven verderzetten, goed wetende dat Afghaanse bevolking hierdoor afziet en in een situatie van extreme armoede terecht komt*”, dan nog ontbreekt een voldoende causaal verband om te besluiten dat het risico op onmenselijke behandeling omwille van de humanitaire situatie in Afghanistan wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban die zijn gericht tegen de Afghaanse bevolking, in het bijzonder tegen verzoeker.

Waar verzoeker te dezen nogmaals verwijst naar voormeld arrest van de Raad met nummer 270 813 van 31 maart 2022, dient andermaal te worden benadrukt dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker bovendien niet *in concreto* aantoonde dat

de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het

betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogt.

Het Hof heeft in het arrest "*Elgafaji*" verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze "*Country Guidance*" wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bermbommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kaboel. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 8 september 2022 kunnen beschouwd worden als een update van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Laghman kende ACLED geoprecisie 3 toe aan vier incidenten in de verslagperiode. Het gaat om een moord op een lid van de taliban door onbekenden (*battles*), twee explosies van gevonden, niet eerder ontplofte munitie (*explosions/remote violence*) en de moord op een voormalig medewerker van het National Directorate of Security (NDS) door onbekenden (*violence against civilians*).

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van '*unexploded ordnance*'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit *quasi* elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio

gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Laghman. Verzoeker blijft hiertoe in gebreke.

Verzoeker brengt evenmin actuele informatie aan waaruit kan blijken dat bovenstaande analyse niet correct of actueel zou zijn. Dat ISKP en NRF actief zijn in Afghanistan en in een gewapend conflict zijn verwikkeld met de taliban wordt niet betwist en werd mee in rekening genomen in bovenstaande analyse, evenals de impact van de machtsovername op de aanwezigheid van bronnen in het land. Door louter de uitdagingen bij het verzamelen van informatie en mogelijke onderrapportering van het aantal geweldsincidenten door bronnen ter plaatse te benadrukken, daarbij onder meer verwijzend naar dezelfde bronnen waarop bovenstaande analyse gebaseerd is, toont verzoeker niet aan dat daaruit de verkeerde conclusies zijn getrokken, rekening houdende met de moeilijkheden inzake het verzamelen van informatie zoals hierboven aangegeven. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij, in zijn regio van herkomst louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker nog verwijst naar voormeld arrest van de Raad met nummer 270 813 van 31 maart 2022, dient nogmaals in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet concreet aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die de huidige zaak kenmerken, temeer nu voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtoe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. De data van EUROSTAT, die verzoeker bij zijn aanvullende nota voegt en waaruit volgens hem zou blijken dat het beleid van het CGVS niet in lijn ligt met dat van andere EU-lidstaten, kunnen geen ander licht werpen op de beoordeling *in casu*. Hierbij dient te worden opgemerkt dat elk verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. De Raad is bij zijn beoordeling niet gebonden door het beleid dat andere lidstaten zouden voeren.

2.3.10. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT